

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 3Tos/16/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5812010005
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 02. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Milan Repáň
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2013:5812010005.1

Uznesenie

Krajský súd v Žiline v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Milana Repáňa a sudcov JUDr. Vladimíra Sučika a Juraja Krupu na neverejnom zasadnutí konanom 12. februára 2013 prejednal sťažnosti podané prokurátorom a obvineným V. L. proti uzneseniu Okresného súdu Námestovo, sp.zn. 4T/3/2012 z 29.1.2013 a takto

rozhodol:

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. por. sťažnosti obvineného V. L. a okresného prokurátora **z a m i e t a .**

odôvodnenie:

Napadnutým uznesením Okresný súd Námestovo podľa § 79 ods. 3 Tr. por. žiadosť obvineného V. L. o prepustenie z väzby zamietol a zároveň podľa § 80 ods. 1 písm. b) Tr. por. žiadosť tohto obvineného o nahradenie písomným sľubom taktiež zamietol.

Proti uzneseniu okresného súdu podali riadne a včas, v zákonom stanovenej lehote sťažnosti obvinený a okresný prokurátor. V sťažnostiach nenamietali vecnú správnosť rozhodnutia okresného súdu, ale namietali, že o žiadosti obvineného V. L. o prepustenie z väzby na slobodu nemala rozhodovať samosudkyňa okresného súdu, ale senát tohto súdu.

Obvinený prostredníctvom obhajcu namietal, že na okresnom súde bol obvinený vzatý do väzby v súvislosti s trestným stíhaním vedeným pod sp.zn. 4T/48/2012 pre prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. f) Tr. zák. Toto trestné stíhanie bolo uznesením okresného súdu spojené s trestným stíhaním vedeným pred okresným súdom pod sp.zn. 4T/3/2012 pre zločin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, 2, 3 písm. a) Tr. zák. Spoločné konanie sa vedie pod sp.zn. 4T/3/2012. Podľa názoru obhajcu obvineného týmto konaním na verejnom zasadnutí 29.1.2013 bolo porušené právo na zákonného sudcu podľa § 237 ods. 3 písm. c) Tr. por. a právo na obhajobu, pretože obvinený je t.č. v ústave na výkon väzby a nebol mu ustanovený obhajca na spoločné konanie. Vzhľadom na uvedené pochybenie súdu pri rozhodovaní o žiadosti obvineného o prepustenie z väzby navrhol, aby krajský súd napadnuté uznesenie zrušil a obvineného prepustil z väzby na slobodu.

Prokurátorka okresnej prokuratúry v sťažnosti uviedla, že v prejednávanom konaní prichádza do úvahy pri ukladaní trestu aplikácia § 41 ods. 2 Tr. zák. (a možno aj § 42 ods. 1 Tr. zák.), pričom v dôsledku tejto aplikácie sa horná hranica trestnej sadzby zvýši na 10 rokov a 8 mesiacov pri zločine porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, 2 písm. a), ods. 3 písm. a) Tr. zák. V dôsledku toho je podľa názoru prokurátorky príslušný na rozhodnutie v predmetnej veci senát a senát bol príslušný aj na konanie o žiadosti obvineného na prepustenie z väzby alebo nahradenia väzby písomným sľubom. Navrhla preto napadnuté uznesenie okresného súdu zrušiť a vec mu vrátiť na nové konanie a rozhodnutie.

Krajský súd na podklade podaných sťažností preskúmal v zmysle § 192 ods. 1 Tr. por. správnosť a zákonnosť napadnutého uznesenia, ako i konanie, ktoré mu predchádzalo a zistil, že sťažnosti obvineného a prokurátora nie sú dôvodné.

Po preskúmaní trestného spisu krajský súd zistil, že výroky napadnutého uznesenia okresného súdu o zamietnutí žiadosti obvineného o prepustenie z väzby, ako aj zamietnutí žiadosti obvineného o nahradenie väzby písomným sľubom, zodpovedajú stavu veci a zákonu. Dôvody väzby, tak ako ich ustálil okresný súd v uznesení sp.zn. 4T/48/2012 zo 14.12.2012 a ako ich konštatoval aj krajský súd v uznesení sp.zn. 3Tos/159/2012 z 27.12.2012, sa ani v tomto štádiu trestného konania u obvineného nezmenili a naďalej trvajú. V merite veci teda krajský súd považuje rozhodnutie okresného súdu za zákonné a v súlade so stavom veci.

Obvinený, ale ani okresný prokurátor túto časť rozhodnutia okresného súdu nenapádali vo svojich sťažnostiach, namietali však procesný postup, pričom sa domnievali, že o žiadosti obvineného o prepustenie z väzby, resp. o nahradenie väzby písomným sľubom je potrebné, aby rozhodoval senát a nie samosudca.

Samosudkyňa okresného súdu spojila dve trestné konania obvineného V. L., pričom jedno trestné konanie bolo vedené pre prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. a), f) Tr. zák. a druhé trestné stíhanie pre zločin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, 2, ods. 3 písm. a) Tr. zák., pričom za tento zločin porušovania domovej slobody je páchateľovi možné uložiť trest odňatia slobody na 3 roky až 8 rokov.

Podľa § 349 ods. 1 Tr. por. samosudca vykonáva konanie o prečinoch a zločinoch, na ktoré zákon ustanovuje trest odňatia slobody, ktorého horná hranica neprevyšuje 8 rokov.

Podľa § 349 ods. 2 Tr. por. ustanovenie odseku 1 sa nepoužije, ak má byť uložený súhrnný trest alebo spoločný trest a skorší trest bol uložený v konaní pred senátom.

Z vyššie uvedeného teda vyplýva, že samosudca je kompetentný vykonať konanie aj o zločine porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, 2, 3 Tr. zák., pretože ani v treťom odseku tohto ustanovenia zákon neustanovuje trest odňatia slobody tak, aby horná hranica prevyšovala 8 rokov.

Podľa názoru krajského súdu kompetencia samosudcu na vykonávanie konania o zločinoch nie je viazaná na možnosť uloženia výšky trestu (§ 41 ods. 2 Tr. zák.), ale je ohraničená hornou hranicou zákonom stanovenej trestnej sadzby, ktorá je uvedená v osobitnej časti Trestného zákona, pričom nesmie presiahnuť 8 rokov.

Samosudca v zmysle ustanovenia § 349 ods. 2 Tr. por. by bol vylúčený z konania o prečinoch a zločinoch v takých prípadoch, ak by prichádzalo do úvahy uložiť súhrnný trest alebo spoločný trest a skorší trest by bol uložený v konaní pred senátom. V takýchto prípadoch príslušnosť senátu by bola založená od okamihu podania obžaloby.

V tejto súvislosti je nutné podotknúť, že právnym posúdením skutku, ktorý je uvedený v obžalobe, súd nie je viazaný. Preto už pri skúmaní podmienok, či vo veci má konať samosudca alebo senát treba vychádzať zo žalovaného skutku a zo zákona a nielen z posúdenia tohto skutku v obžalobe prokurátorom.

Na podklade vyššie uvedených skutočností krajský súd dospel k záveru, že v prejednávanom prípade na vykonávanie konania o zločine porušovania domovej slobody je príslušný samosudca. Na tejto skutočnosti nemení nič ani okolnosť, že v konečnom dôsledku môže byť uložený obvinenému aj vyšší trest ako je 8 rokov, tak ako to vyplýva z ustanovenia § 349 ods. 1 Tr. por. Tieto závery však nie je možné aplikovať pri posudzovaní kritérií povinnej obhajoby, pretože ide o dva samostatné inštitúty trestného práva.

S poukazom na vyššie skutočnosti krajský súd nepovažoval sťažnosti obvineného V. L. a okresného prokurátora za dôvodné, a preto ich podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. por. zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.